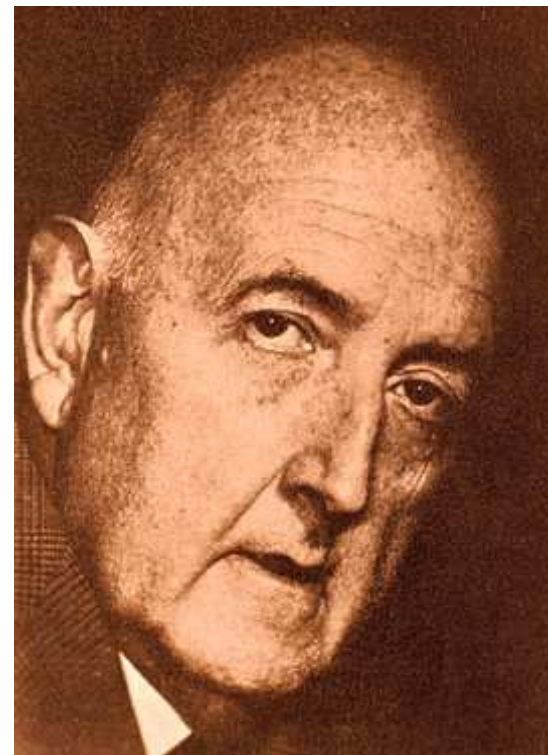

sobre Verdaguer, reunits, pòstumament, en volum (*Verdaguer, poeta de Catalunya*, 1968). El 1946 començà de nou la seva activitat teatral i, més tard, la periodística. De primer, intentà de renovar a fons el seu repertori de models i, així, compongué alguns drames en prosa i d'inspiració existencialista que, malgrat l'interès, obtingueren poc ressò: *El prestigi dels morts* (1946), *La fortuna de Sílvia* (1947) i *Galatea* (1948). Després, fracassat aquest intent, tornà a un dels models més típics de la preguerra, el del poema dramàtic, i estrenà algunes de les seves obres més famòses: *L'hereu i la forastera* (1949), *Les vinyes del Priorat* (1950), *L'alcova vermella* (1952), etc. Finalment, conreà el drama burgès d'intenció religiosa (*La ferida lluminosa*, 1954; *La paraula de foc*, 1955) i adaptà amb vertadera fortuna algunes obres de Molière i Gogol': *El senyor Perramon* (1960) i *El fiscal Requesens* (1961).

L'activitat periodística, menys incisiva i brillant que la dels anys trenta, l'exercí en llengua castellana a *Destino* i a *La Vanguardia Española* i només n'aplegà una part molt reduïda en volum: *Cola de gallo* (1959). D'aquesta època, l'obra més important són unes saboroses i extenses *Memòries* (1954). Per diverses raons, de tipus més econòmic o literari que ideològic, Sagarra es distancià a poc a poc dels grups catalans de la resistència i començà a col·laborar amb els més o menys oficials. Així, fou conseller de la Sociedad General de Autores de España, a Madrid, i el govern espanyol li concedí la Gran Creu d'Alfons X el Savi (1961). Morí d'un carcinoma bronquial, després d'una llarga agonia. Fou membre (1942) i president en funcions (1959) de la secció filològica de l'Institut d'Estudis Catalans i membre electe (1954) de l'Acadèmia de Bones Lletres; obtingué molts premis literaris: Fastenrath (1926), Crexells (1932), Iglésias (1932), Folguera (1935), etc. , i fou mestre en gai saber (1931). Una bona part de les seves obres han estat traduïdes a diverses llengües i algunes han estat dutes al cinema (*El Cafè de la Marina*, *La ferida lluminosa*, *La Rambla de les floristes*, *Vida privada*).

Club de lectura “Llegir el teatre”

La Fortuna de Sílvia de Josep Maria de Sagarra

**Dilluns 12 de desembre
a 2/4 de 7 de la tarda**

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Josep Maria de Sagarra i de Castellarnau. (Barcelona, 5 de març de 1894 - Barcelona, 27 de setembre de 1961)

Descendent d'una antiga família de la noblesa catalana i fill de l'historiador Ferran de Sagarra i de Siscar, féu el batxillerat al col·legi dels jesuïtes del carrer de Casp i la carrera de lleis a la Universitat de Barcelona. El 1916 ingressà a l'Instituto Diplomático y Consular, de Madrid, però, poc abans d'acabar-los, deixà els estudis per dedicar-se de ple a la literatura.

El 1914 ja havia publicat un *Primer llibre de poemes*; quatre anys després, estrenà la primera peça teatral: la *Rondalla d'esparvers*; el 1919 publicà la primera novel·la (*Paulina Buxareu*) i, gràcies a J. Ortega y Gasset, entrà en el periodisme professional (corresponsal a Berlín del diari madrileny *El Sol*). En conjunt, Sagarra és autor d'una obra extensa i variada. Una obra que, amb un estil ric, acolorit i precís, tradueix un vitalisme descordat i escèptic, que, en essència, barreja molts dels planteigs temàtics i tècnics del Modernisme amb d'altres d'estrictament populars o vuitcentistes o, al contrari, amb d'altres de noucentistes. Entre el 1920 i el 1936, recollí amb fidelitat algunes de les aspiracions més significatives d'una època, *els felïços vint*, que tendia al cosmopolitisme més brillant i esportiu, i les més entranyables d'una societat, la catalana, que cercava les seves formes més genuïnes d'emoció i de realització política. I, així, esdevingué un autèntic mite popular que, en molts d'aspectes, ocupà el lloc que havien deixat buit Frederic Soler, Verdaguer, Guimerà o Maragall. La part més important pertany al camp de la poesia i del teatre. Sagarra conreà el poema intimista, la cançó, la balada de tipus goethià, el cant o la sàtira polítiques i el poema narratiu de vastes proporcions, més pròxim a la novel·la que no pas a l'èpica. Entre les obres més importants, cal citar: *Cançons d'abril i de novembre* (1918), *Cançons de taverna i d'oblit* (1922), *Cançons de rem i de vela* (1923), *Cançons de totes les hores* (1925), *El comte Arnau* (1928), *La rosa de cristall* (1933) i *Àncores i estrelles* (1936). Cal destacar els poemes satírics

de tema polític, apareguts en *El Be Negre* i no aplegats mai en volum. En el camp del teatre Sagarra conreà també una gran varietat de gèneres. Intervingué en la realització d'algunes de les revistes musicals més famoses del Paral·lel (*Charivari*, etc.), estrenà comèdies, farses i sainets de costums (*La Llúcia i la Ramoneta*, 1928; *Les llàgrimes de l'Angelina*, 1928; *La Rambla de les floristes*, 1935), publicà tragèdies (*Judit*, 1929) i, sobretot, creà un model de poema dramàtic que recollia amb originalitat una bona part dels ingredients del drama o de la comèdia, de costums i de la cançó popular catalana: *Marçal Prior* (1926), *La filla del Carmesí* (1929), *La corona d'espines* (1930), *L'Hostal de la Glòria* (1931), *El cafè de la Marina* (1933) i *Reina* (1935). Altrament, Sagarra col·laborà amb assiduitat a la premsa (*La Publicitat*, *Mirador*) i aplegà algunes d'aquestes col·laboracions en dos volums: *Cafè, copa i puro* (1929) i *L'aperitiu* (1937; [1946?]). Publicà un bell llibre sobre *Els ocells amics* (1922), alguns contes i tres novel·les. Una de les novel·les, *Vida privada* (1932), constitueix una crònica meitat costumista, meitat proustiana, de la decadència de l'aristocràcia barcelonina. Entre el mes d'octubre del 1936 i el d'agost del 1940, residí a l'estranger.

El 1936, es casà amb Mercè Devesa i, entre aquesta data i el 1938, féu un llarg viatge de noces per les mars del sud, fruit del qual són dos llibres esplèndids: *Entre l'equador i els tròpics* (1938, però probablement del 1946) i *La ruta blava* (publicat, de primer, en versió castellana: 1942; pòstum, en versió original catalana: 1964). El 1938 s'establí a París i, en esclatar la guerra mundial, es traslladà successivament a Saint-Sulpice-la-Pointe, Prada i Banyuls de la Marenda, on es dedicà, fonamentalment, a la traducció de la *Divina Comèdia*. El 1940, de retorn a Catalunya, s'incorporà a la vida literària clandestina i, amb l'ajut d'alguns mecenes, enllestí la versió dantesca, traduí el teatre de Shakespeare i compongué el seu darrer poema narratiu: *El poema de Montserrat* (1950). Un poema ambiciós però d'execució desigual. D'aquests anys són també uns comentaris crítics